

«Η Ζωή συνεχίζεται...»

Ο δυνατός συριγμός του πλοίου που έδενε στο λιμάνι με έκανε να ανατριχιάσω και να καλύψω τα αυτιά μου με τις παλάμες μου.

Επέστρεψα. Σ' αυτήν τη σκέψη δημιουργήθηκε ένας κόμπος στο λαιμό μου. Γύρισα στην πόλη που φοβόμουν. Την πόλη στην οποία είχε αφήσει ο πατέρας μου την τελευταία του πνοή. Τίναξα το κεφάλι μου σε μια προσπάθεια να διώξω τη στενοχώρια από μέσα μου. Άλλωστε αυτός ήταν και ο σκοπός του ταξιδιού από το οποίο μόλις είχα επιστρέψει. Να ξεπεράσω τον ξαφνικό, αιφνίδιο θάνατο του.

Η στεντόρεια φωνή του αδερφού μου αντήχησε ξανά στο κεφάλι μου: «προσπάθησε να το ξεπεράσεις Ζωή. Πέθανε πέρυσι, πρέπει να ξεφύγεις από αυτό». Και ύστερα η συμβουλή της μητέρας μου: «Προχώρα κοριτσάκι μου. Άστα όλα πίσω και ζήσε!» Και αυτό έκανα! Όμως τώρα ο γυρισμός μου φαινόταν βαρύς, ασήκωτος. Βρισκόμουν σε αδιέξοδο. Ένιωσα ένα μούδιασμα στα γόνατά μου και το σαγόνι μου έτριξε αμυδρά καθώς γύρισα και αντίκρισα το γεμάτο κόσμο λιμάνι και μερικά ταξί παρκαρισμένα λίγα μέτρα παραπέρα. Με αποφασιστικά βήματα χάθηκα ανάμεσα στο πλήθος...

Μόλις ξεκλείδωσα το διαμέρισμα μου, το ένιωσα. Ένα κύμα θλίψης συντάραξε όλο μου το κορμί και καυτά δάκρυα άρχισαν να αυλακώνουν τα μάγουλά μου. Είχε φύγει. Δεν ήταν πια εδώ. Κατέρρευσα στο ξύλινο πάτωμα και τα δάκρυα μου μετατράπηκαν σε λυγμούς. Είχε φύγει. Και θα έπρεπε κάποια στιγμή να το ξεπεράσω. Ή να μάθω να ζω με το κενό στο στήθος και τον πόνο που είχε γίνει πλέον ένα με την ψυχή μου, ένα παρανάλωμα σε μια μεγάλη, βαθιά θλίψη.

Μέρα με την ημέρα, καθώς περνούσε ο καιρός, οι εβδομάδες, έμαθα να ζω με την έλλειψη του. Όμως τίποτα δεν ήταν ικανό να νικήσει αυτό το αίσθημα ματαιότητας και ψυχικής απραξίας που με διακατείχε σχεδόν μόνιμα πια. Έψαχνα απελπισμένα κάτι να με βγάλει από αυτό το χάος στο οποίο είχα αφεθεί. Μάταια όμως, καθώς όλες οι προσπάθειες μου στέφθηκαν αποτυχημένες. Και ο καιρός περνούσε...

Οι μέρες κυλούσαν αργά, δίχως κάτι αξιοσημείωτο να συμβαίνει. Μόνο ήχοι αντηχούσαν, πότε από τους «πάνω», πότε από τους «κάτω»... Η ρουτίνα πια είχε γίνει αόριστη κι εγώ ένιωθα την πίεση της καθημερινότητας να αυξάνεται με φρενήρεις ρυθμούς. Ωσπου μια μέρα κάτι αναπάντεχο διατάραξε το τέλμα στο οποίο τόσο καιρό είχα εγκλωβιστεί. Ένας ήχος! Ένας γλυκός ήχος που χάιδευε τα αυτιά μου απαλά, γαλήνευε την ψυχή μου και εξαφάνιζε την αδράνεια που επικρατούσε μέσα μου. Η μελωδία συνέχισε να χορεύει στον γρήγορο ρυθμό της κάνοντας τις δυο σάρκινες άκρες των χειλιών μου να υψωθούν σε ένα διακριτικό χαμόγελο.

Πιάνο! Αναμφίβολα ο μαγευτικός ήχος προερχόταν από ένα πιάνο! Κράτησα την αναπνοή μου σε μια προσπάθεια να εισπράξω ό,τι πιο πολύ μπορούσα από τον ήχο, σε μια προσπάθεια να κάνω το σκυλί που γαύγιζε να σταματήσει. Με τη θέλησή μου, να κάνω την κυρία του τρίτου από κάτω να σβήσει το πλυντήριο.

Άνοιξα το παράθυρο. Ο ήχος, αργός και λυπητερός τώρα πια, ξέπλενε όλη τη στενοχώρια της ψυχής μου. Βγήκα έξω. Στην αρχή, οι κινήσεις μου ήταν διστακτικές, όμως συγκέντρωσα όλο το κουράγιο που μπορούσα να βρω και πάτησα το κουδούνι. Η μελωδία σταμάτησε και ξεχώρισα βήματα που κατευθύνονταν προς την πόρτα. Ο κύριος που έμενε δίπλα άνοιξε την πόρτα και χαμογέλασε αμήχανα. Ποιος ήταν; Συνειδητοποίησα πως δεν τον είχα ξαναδεί.

«Γεια σας! Άκουσα το πιάνο...» ψέλλισα και όλο το θάρρος που είχα μαζέψει φερούγιζε μακριά. Η έκφρασή του άλλαξε. Συνοφρυωμένος μου απάντησε: «Χίλια συγνώμη αν σας ενόχλησε», είπε μορφάζοντας, περνώντας τα λεπτά δάκτυλά του ανάμεσα από τα μαλλιά του σαν μια ένδειξη προβληματισμού ή και ίσως αμηχανίας. «Όχι, όχι!», έσπευσα να τον διακόψω.

«Απλά ήθελα να σας συγχαρώ, παίζετε μαγευτικά» και ξαφνικά χαλάρωσα καθώς έκανε στην άκρη κάνοντας μου νόημα να περάσω μέσα. Χαμογέλασα κι ένα πέπλο θερμότητας τύλιξε το τρεμάμενο σώμα μου, που ως τώρα δεν είχα παρατηρήσει πως πάγωνε.

Το σπίτι ήταν λιτά διακοσμημένο, μα με φινέτσα και χαρακτήρα. Όμως αυτό που αιχμαλώτισε ευθύς την προσοχή μου ήταν το μαύρο, λουστραρισμένο, επιβλητικό πιάνο. Ήταν σχεδόν εξωπραγματικό το για πόσα λεπτά το κοίταζα, καθηλωμένη στη θέση μου. Φαντάστηκα τον εαυτό μου καθισμένο στο κάθισμα, να χαϊδεύω με τα ακροδάχτυλά μου τα πλήκτρα...

«Κάθισε» διέκοψε τις σκέψεις μου η φωνή του καθώς με παρότρυνε να καθίσω σε μια πολυθρόνα. Εγώ, όμως, είχα ήδη διαλέξει την θέση μου σε μια καρεκλίτσα δίπλα στο έγχορδο πληκτροφόρο, που τόσο είχα λατρεύει. Εκείνος χαμογέλασε και χάθηκε σε ένα δωμάτιο, απ' το οποίο ξαναεμφανίστηκε δευτερόλεπτα αργότερα, βαστώντας ένα ποτήρι με χυμό. Μου το έδωσε προσεκτικά και κάθισε στο σκαμπό του πιάνου απέναντί μου. Χαμογέλασα καθώς έφερα το ποτήρι στα χείλη μου και άφησα το γλυκό υγρό να δροσίσει τον ξεραμένο λαιμό μου.

«Θάνος» μου απευθύνθηκε χαρούμενα.

«Ζωή» απάντησα κι εγώ ύστερα από λίγο.

Ο Θάνος πρέπει να είχε την ίδια ηλικία με εμένα ή ίσως και λίγο μεγαλύτερος, γύρω στα τριάντα πέντε.

Η σιωπή που επικράτησε ύστερα από αυτό δεν ήταν αμήχανη, κάθε άλλο! Κάποια στιγμή έσπασα τη σιωπή κάνοντας την ερώτηση που κρατούσα τόση ώρα μέσα μου. «Μπορείς να παίζεις;» ρώτησα. Με κοίταξε παραξευεμένος.

«Ναι, μα... δεν θέλεις να μιλήσουμε, να γνωριστούμε;»

«Μέσα από τις μελωδίες σου, σε γνωρίζω» απάντησα κι εκείνος χαμογέλασε καθώς τα χέρια του γλίστρησαν πάνω στα πλήκτρα.

Ξεκίνησε αργά... Η μελωδία ήταν σαν να έλεγε όποιος βιάζεται σκοντάφτει, ύστερα επιτάχυνε σα να έλεγε το γοργόν και χάριν έχει... Η γεύση γλύκανε ύστερα... Έγινε μεθυστική σαν το άρωμα κανέλας . Ύστερα άλλαξε πάλι ύφος. Έγινε πιο συναισθηματική. Λυπητερή. Ο ήχος χόρευε στα αυτιά μου και ημέρευε την καλπάζουσα φαντασία μου. Ξαφνικά η εικόνα του εαυτού μου να παίζει ξεπήδησε στο μυαλό μου. Ευθύς μια ιδέα άρχισε να γεννιέται μέσα μου. Μορφοποιήθηκε, σταθεροποιήθηκε και αφού σιγουρεύτηκα πως αυτό ήταν που ήθελα να κάνω, το έκανα. Τα λόγια ξεπήδησαν από μόνα τους, μέσα από το στόμα μου.

«Παραδίδεις μαθήματα;»

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

Ονομάζομαι Ελένη Μαρία Μαραγκού, είμαι δεκατεσσάρων ετών και πηγαίνω στην Β΄ τάξη του 4^{ου} Γυμνασίου Βύρωνα. Στον ελεύθερό μου χρόνο μου αρέσει να διαβάζω εξωσχολικά βιβλία και να γράφω δικές μου ιστορίες. Λατρεύω τα ταξίδια, τη ζωγραφική και τη μουσική με την οποία και ασχολούμαι.